

Arrest

nr. 307 226 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verblijft in het gesloten centrum voor illegalen in Brugge en wordt op 25 april 2024 door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord via het systeem van video-conferentie.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent een soennitische moslim en van Hassaniorigine. U bent geboren in Es-Semara in Marokko, waar u tot uw vertrek woonde. In 2020 kwam u te weten dat u door iemand anders dan uw biologische ouders werd grootgebracht. U werd altijd door dezelfde

mensen opgevoed. U stelt geen broers of zussen te hebben. U ging naar school tot uw achttien jaar. U heeft allerlei jobs gehad in Marokko.

U werkte vaak in de stad Dahla. Hier werd u meerdere keren aangesproken door leden van de organisatie 'Polisario'. Ze vroegen u om voor hen te werken als spion, u moest mensen schaduwen en informatie over hen verzamelen en doorgeven. U weigerde telkens om dit te doen. Ze vroegen u om naar een café te komen om met hen af te spreken, iets wat u deed. Bij aankomst in het café dronk u iets en viel u in slaap. U werd wakker in een tent in de woestijn. Daar werd u drie maanden vastgehouden, geslagen en slecht behandeld. Uiteindelijk slaagde u er in om te ontsnappen. U keerde terug naar huis. Enkele weken later kon u pas aan uw moeder vertellen wat er gebeurd was. U was zwaar verzwakt en u bleef een jaar binnen om te revalideren. Na uw revalidatie bleef u nog zeven maanden in Marokko. Uiteindelijk vertelde u tegen uw ouders dat u een project in het noorden van het land ging opstarten en dat u geld nodig had en uw ouders leenden geld voor u. U ging echter naar Agadir om van daaruit met een smokkelaar het land te verlaten.

In oktober 2022 heeft u Marokko verlaten, u reisde per boot naar Las Palmas, Spanje. U bleef vier maanden in Spanje, onder meer in Malaga, Almeria en Murcia. U leefde er op straat. Uw vingerafdrukken werden in Spanje op 3 november 2022 afgenomen. Later reisde u door naar Italië waar u zes maanden verbleef. U verbleef er in Milaan en Napels. Vervolgens reisde u door naar België, waar u toekwam in juli 2023, samen met een vriend, met als doel om het land te verkennen en hier te werken. U kwam echter met de verkeerde mensen in contact en werd een maand na uw aankomst in België opgepakt. U zat zeven maanden in de gevangenis wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en het toebrengen van slagen en verwondingen aan een persoon met openbare hoedanigheid, en u werd in maart 2024 overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge.

Op 27 maart 2024 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (zie administratief dossier, Bijlage 39bis) teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Er werd voor u een repatriëring naar Marokko gepland, die zou plaatsvinden op 24 maart 2024. Echter werd deze geannuleerd toen u op 23 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen zonder geldig identiteitsbewijs of visum en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien lijkt ook dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigt eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo kan worden vastgesteld dat u tijdens uw interview in de gevangenis van Antwerpen met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 september 2023 verklaarde te zijn geboren in het jaar 2000 te Casablanca, Marokko. Verder verklaarde u een broer te hebben en al zeven jaar in Europa te vertoeven waardoor u niet terug kan keren naar Marokko (zie informatie administratief dossier). Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig met het relaas dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde bij de DVZ en het CGVS, waar u stelde te zijn geboren in 2003 in Es-Semara. U stelde geen broers of zussen te hebben en u zou pas in oktober 2022 zijn vertrokken uit Marokko (zie vragenlijst DVZ, vragen 4, 5, 18, 33 & CGVS, p.4-6). Bovendien vermeldde u tijdens uw interview in de gevangenis van Antwerpen niks over de problemen die u zou gehad hebben in Marokko, nl. de door u voorgehouden problemen met het Polisario. Dat u deze problemen volledig achterwege liet, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en leidt tot de vaststelling dat u heeft

getracht de Belgische instanties op intentionele wijze te misleiden door uw eerder en langdurig verblijf in België te verhullen. U stelde dat u deze valse verklaringen aflegde op advies van mensen waarmee u in contact was gekomen. Deze uitleg is geenszins afdoende.

Wat betreft de problemen die ervoor zouden gezorgd hebben dat u Marokko heeft verlaten, althans volgens uw meest recente versie van de feiten op de DVz en het CGVS, dient er te worden gewezen op vele onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden die ervoor zorgen dat er finaal geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden asielrelaas.

Zo stelt u meerdere keren te zijn benaderd door leden van het 'Polisario' die u vroegen om voor hen te spioneren. U zou telkens gezegd hebben geen interesse te hebben en geweigerd hebben om met hen samen te werken (CGVS, p.9). Dat zij u dan bleven benaderen, wetende dat u hen al verschillende keren had afgewezen, lijkt weinig aannemelijk, zeker als u stelt geen problemen ondervonden te hebben wanneer u weigerde met hen samen te werken (CGVS, p.9). Dat u dan toch met deze mensen afsprak, nadat u had geweigerd om met hen samen te werken, doet de wenkbrouwen fronsen. U stelt dat zij u vroegen om naar een bepaalde plaats te komen om te praten over werk tegen betaling (CGVS, p.9-10). Dat u dit deed, wetende dat ze u wilden rekruteren om voor hen te werken, raakt kant noch wal. Zo stelde u te hebben geantwoord "dat ze het zelf moeten uitzoeken" wanneer ze u vroegen om naar een bepaalde plek te gaan (CGVS, p.9). Dat u dan toch naar die plek zou zijn gegaan, met alle gevolgen van dien, is volstrekt ongeloofwaardig.

Verder stelt u tijdens de afspraak met deze mensen te zijn ontvoerd en gedurende drie maanden te zijn vastgehouden. Tijdens uw zogenaamde detentie werd u geslagen en mishandeld, uiteindelijk kon u ontsnappen en na een uur door de woestijn te lopen, kwam u aan een weg. Ongeveer zes tot zeven uur na uw ontsnapping kwam u uiteindelijk terug thuis. U stelt dat u het zo moeilijk had en zo vermagerd was dat u een jaar thuis bent moeten blijven, u kon enkel tot aan de voordeur stappen (CGVS, p.12-13). Het is opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat u zo zwaar verzwakt was dat u een jaar thuis moest blijven, maar anderzijds stelde dat u tijdens uw ontsnapping wel uren door de woestijn kon rennen om terug thuis te raken. Het is weinig aannemelijk dat, indien u zo verzwakt was, toch een dergelijke uitputtende reis kon afleggen door de woestijn om terug thuis te geraken. Bovendien stelt u niet naar het ziekenhuis te zijn gegaan maar dat het uw vader was die u thuis verzorgde (CGVS, p.13). Ook deze bewering lijkt weinig aannemelijk. Mits u stelde gedurende een periode van drie maanden te zijn geslagen en mishandeld, kan er toch verondersteld worden dat u op zijn minst de nodige medische verzorging zou krijgen in het ziekenhuis, ook uw letsels medisch zou laten vaststellen door een professioneel arts. Dat u nooit een dokter of het ziekenhuis zou hebben bezocht is in de context van uw relaas niet geloofwaardig.

In diezelfde context is het ook bijzonder opmerkelijk dat u, die het Polisario vreest, dan niet de hulp en/of bescherming van uw eigen autoriteiten heeft ingeroepen, al was het maar om de ontvoering te melden en klacht neer te leggen. Dat u dit niet heeft gedaan, spreekt boekdelen en wijst er andermaal op dat u in werkelijkheid geen problemen met het Polisario heeft gekend.

Bijkomend stelt u dat u in de periode na uw ontsnapping en uw vertrek uit Marokko, nl. gedurende een periode van één jaar en zeven maanden, geen problemen meer heeft gehad met het Polisario of de personen die u hadden mishandeld. Dat u nog zo lang in Marokko kon blijven zonder problemen te hebben, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees (CGVS, p.13). Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met het Polisario, zoals door u wordt aangehaald, kan er verwacht worden dat zij iets zouden hebben ondernomen tegen u nadat u was ontsnapt. Dat zij u al die tijd met rust hebben gelaten, u op geen enkele manier hebben benaderd, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u ondertussen, althans volgens uw verklaringen bij het CGVS, al twee jaar - mogelijks langer volgens uw allereerste verklaringen in de gevangenis van Antwerpen - illegaal in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.15). Het feit dat u in verschillende Europese landen verbleef zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Gevraagd waarom u dit niet eerder gedaan heeft, kan u enkel antwoorden dat u geen informatie had over de procedure en bang was voor repatriëring, wat des te meer wijst op een gebrek aan vrees voor vervolging (CGVS, p.15). Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat u, mocht u effectief nood hebben aan bescherming, u zich hieromtrent zou hebben bevraagd. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd, dit hoeft geen verder betoog.

Dit alles, gecombineerd met het feit dat u pas op 23 maart 2024, slechts één dag voor uw geplande repatriëring naar Marokko op 24 maart 2024, plots een verzoek om internationale bescherming indiende vanuit het gesloten centrum te Brugge, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om die repatriëring te verhinderen (zie administratief dossier, "Bijlage 39bis").

U stelt in het bezit te zijn van enkele documenten uit Spanje. Echter bent u niet in staat om deze voor te leggen. Hoewel u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, voor te leggen. U legt ook geen enkel begin van bewijs neer aangaande uw identiteit, reisweg, ogenblik van vertrek uit Marokko of de daar gestelde problemen met het Polisario. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd om uw documenten zo snel mogelijk over te maken aan het CGVS, iets wat niet is gebeurd.

In het licht van al het voorgaande kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de door u beweerde vluchtelementen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, a), b) en c), 48/6, §1, lid 1 en 48/6, §5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiverings-beginsel.

Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de motieven en beoordeling in de bestreden beslissing. Hij herhaalt daarbij dat hij drie maanden werd vastgehouden, geslagen en slecht behandeld door leden van de organisatie Polisario. Hij stelt dat er een bewezen risico op ernstige schade is onder de vorm van een mogelijk mishandeling in Marokko bij een terugkeer. Er is sprake van een ernstige dreiging waardoor hij niet in dezelfde situatie kan terugkeren. De bedreigingen zijn volgens verzoeker reëel.

Hij geeft aan dat er "bijna uitsluitend" rekening werd gehouden met "futiele details uit de verklaringen van verzoekers om zijn relaas ongelooftwaardig te verklaren terwijl er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit". Verzoeker gaat voorts niet akkoord met de vastgestelde tegenstrijdig-heden. Hij vraagt een grondigere beoordeling en stipt aan: "deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek. Er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken."

Verzoeker meent voorts dat hij tevens een groter risico loopt op ernstige schade en ernstige dreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis

van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is

te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoeker, die weliswaar beweert dat de motivering onvolledig en niet afdoende is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij Marokko heeft verlaten omdat hij drie maanden lang werd vastgehouden, geslagen en slecht behandeld door leden van de organisatie Polisario nadat hij had geweigerd om voor hen als spion te werken.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Marokko te verlaten. Hij stelt vast dat (i) verzoekers verklaringen omtrent zijn persoonsgegevens en het tijdstip van vertrek uit Marokko afgelegd tijdens zijn interview in de gevangenis van Antwerpen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet overeenkomen met het relaas dat hij in het kader van zijn beschermingsverzoek aflegde bij de DVZ en het CGVS, (ii) verzoeker omtrent zijn problemen in Marokko tal van onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd, (iii) het feit dat verzoeker nooit de hulp en/of bescherming van zijn eigen autoriteiten heeft ingeroepen erop wijst dat hij in werkelijkheid geen problemen met het Polisario heeft gekend, (iv) het feit dat verzoeker gedurende een periode van één jaar en zeven maanden na zijn ontsnapping geen problemen meer heeft gekend in Marokko met het Polisario of de personen die hem hadden mishandeld, afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees, (v) verzoeker al twee jaar, en mogelijk langer volgens zijn allereerste verklaringen in de gevangenis van Antwerpen, illegaal in Europa heeft verbleven zonder een beschermingsverzoek in te dienen, hetgeen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming; en (vi) verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn identiteit, reisweg, ogenblik van vertrek uit Marokko of de voorgehouden problemen aldaar met het Polisario.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, verkeerd, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van voormelde bevindingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat er *“bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details”* en aan te geven hier niet mee akkoord te gaan, slaagt verzoeker er niet in de desbetreffende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te verklaren of te weerleggen. Met dit verweer komt hij immers niet verder dan het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te brengen die hier anders over doen denken.

Waar verzoeker nog bemerkt dat er *“bijkomende vragen”* konden worden gesteld om de situatie te verduidelijken, benadrukt de Raad dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming.

Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen' noch om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Het is verder niet de taak van de verwerende partij noch van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.4. Gelet op wat voorafgaat en na lezing van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn beweerde vlucht uit Marokko.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

4.5. In deze is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Marokko.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon bij een terugkeer naar Marokko.

5.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Verzoeker stelt dan wel dat uit "*informatie die voorligt*" blijkt dat hij minstens subsidiaire bescherming nodig heeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch hij laat na te preciseren op welke informatie hij doelt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt en is zijn betoog dat hij door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een groter risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel in casu niet dienstig.

5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in de thans gevoerde procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een protection officer van het CGVS werd gehoord via het systeem van videoconferentie. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich verder voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt ook niet.

8. Waar verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vieren-twintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES